

Arrest

nr. 148 883 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 24 april 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KRUYEN, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.011 werd ingediend door:

F.S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de heer F. de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Marokko, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Mauritaaniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Marokko. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als de heer F., namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien staat betrokkene niet dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Marokko te verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de heer F. zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering dat er zware etnische problemen bestaan in zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan op welke manier hij gevaar loopt terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een andere plaats waar hij (tijdelijk) zou kunnen verblijven in afwachting van zijn procedure. Hij toont niet aan dat zijn leven in gevaar zou zijn als hij de aanvraag zou moeten opstarten via de gewone procedure.

Niets verhindert de heer F. om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De heer F. verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 23.12.1999.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.02.2000 en 03.05.2010. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”.

1.3. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten; het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 24/04/2012, wordt aan F.S. (M) (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 28/6/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 23.12.1999.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.02.2000 en 03.05.2010. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en tenslotte de schending van artikel 3 van het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing (zijnde standaardmotivatie en conclusie niet gebaseerd op feiten);

Eerzijds wenst verzoeker op te merken dat de motivering vrij summier is en zich beperkt tot een het louter vaststellen dat verzoeker enkel geconfronteerd wordt met het feit dat hij langs Marokko dient te reizen en anderzijds dat hij niet voldoende bewijs levert om in aanmerking te komen voor toepassing artikel 3 EVRM;

M.b.t. artikel 3 EVRM dient verzoeker duidelijk te stellen dat hij sinds zijn vertrek uit Mauritanië in de jaren 90, hij geen enkel contact meer heeft met mensen in zijn land van herkomst;

Verzoeker is dan ook in de onmogelijkheid om deze bewijzen te leveren;

Het gaat uiteraard niet op om te vragen onmogelijke zaken te bewijzen;

Gelet op de problemen in Mauritanië, dewelke bevestigd worden door de beslissing van verweerster, is het uiterst gevaarlijk voor verzoeker om terug te keren;

Verzoeker spreekt Nederlands en Frans, een huurcontract heeft, de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd alsook vrienden en kennissen heeft in België;

Uiteraard mag er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker reeds 10 jaar officieel in België werkt en hier ook belastingen betaalt en aldus een maatschappelijke bijdrage levert aan de leefgemeenschap;

Verzoeker kwam perfect in aanmerking voor de regularisatie van 2010, behoudens de voorlegging van zijn paspoort;

Hij heeft uiteindelijk zijn paspoort gekregen op 24 mei 2011, terwijl de aanvraag tijdens de regularisatie gebeurde;

Uit deze zaken kan enkel en alleen besloten worden dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt/ bevond zodat zijn regularisatie wel degelijk ontvankelijk en zeker gegrond dient te worden verklaard;

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik is en dat de beslissing in onevenredigheid is met de gevolgen;

Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor verzoeker, zijnde de weigering voor verblijf in België, alsook de onmogelijkheid om in België na meer dan 9 jaar te verblijven.

Dit is een complete wanverhouding na een verblijf van bijna 20 jaar en het werken sinds 5 jaar op officiële basis, het betalen van belastingen op zijn werk;

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet wordt er nergens gekeken naar de specifieke situatie van verzoeker en de lange tijd alvorens er een beslissing wordt genomen waardoor verzoeker steeds meer geïntegreerd geraakte;

Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.. "

De motivering is in strijd met de stukken van het dossier, dewelke duidelijk een volledige integratie aantonen

Gelet op de standaardmotivering van verweerster dient men te besluiten dat de motivering niet daadkrachtig is; (zie R.v.St. Cools nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens nr. 43596 van 30 juni 1993,...)

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen;

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; Deze bepaling legt minder strenge verplichtingen op dan de wet van 29 juli 1991 die derhalve van toepassing is op de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Wanneer artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd als zijnde een toepassing van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991, dan wordt ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden door de bestreden beslissing."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2. 4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. De beoordeling van de bovenstaande middelonderdelen wordt onderzocht in het licht van de toegepaste wettelijke bepalingen.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. Met de thans bestreden beslissing van 24 april 2012 wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk beoordeeld. Kernvraag is dus of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

2.8. Verzoeker wijst op de verschillende elementen die betrekking hebben op zijn integratie en leidt daaruit af dat hem een verblijfsmachtiging moest worden verleend. Echter gaat hij daarmee volledig voorbij aan het hiervoor geschetste onderscheid tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag –die thans aan de orde is- en de gegrondheid ervan. Omstandigheden die louter betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij heeft dus geheel terecht in de eerste bestreden beslissing gesteld dat *“de elementen met betrekking tot de integratie [...] het voorwerp [kunnen] uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.”*

Verzoeker toont, met het louter herhalen van de gegevens die op zijn integratie wijzen, geenszins aan dat daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht en al evenmin dat dienaangaande niet afdoende, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier zou zijn gemotiveerd.

2.9. Verzoeker werpt voorts de schending op van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de heer F. zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering dat er zware etnische problemen bestaan in zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan op welke manier hij gevaar loopt terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een andere plaats waar hij (tijdelijk) zou kunnen verblijven in afwachting van zijn procedure. Hij toont niet aan dat zijn leven in gevaar zou zijn als hij de aanvraag zou moeten opstarten via de gewone procedure.”

2.10. Verzoeker betwist niet dat hij dienaangaande geen bewijzen levert, maar stelt dat hij sinds zijn vertrek uit Mauritanië in de jaren '90 geen contacten meer heeft aldaar zodat hij in de onmogelijkheid is één en ander te bewijzen en hem dus niet het onmogelijke mag worden gevraagd.

2.11. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met minstens een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker zich vergenoegt met beweringen zonder meer, zodat een schending van deze bepaling niet aan de oppervlakte is gebracht. Overigens, verzoeker stelt dan wel dat de problemen in Mauretanië worden bevestigd in de eerste bestreden beslissing, maar dit blijkt helemaal niet uit de bewoordingen ervan.

2.12. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS